

Cine este autorul acestei Evanghelii?

Autorul celei de a doua Evanghelii, Ioan Marcu, este pomenit de zece ori în Noul Testament, fie doar cu primul său nume (ebraic), fie numai cu cel de al doilea (latin), fie cu amândouă. El nu a fost apostol și nici discipol al lui Iisus și se pare că nu L-a văzut decât în treacăt, fiind încă un copilandru. Potrivit Sfintei Tradiții, Cina cea de Taină a avut loc în casa mamei sale, Maria, iar el, Marcu, ar fi tânărul care încercase să-L urmeze pe Iisus după arestarea Acestuia (vezi Mc 14, 51-52). E sigur însă că locuința mamei sale, în Ierusalim, servea drept loc de întâlnire și casă de rugăciune a apostolilor (FA 12, 12), că Evanghelistul a fost mai întâi ucenicul și colaboratorul Apostolului Pavel până la sfârșitul celei de a doua călătorii misionare și că după aceea a devenit ucenic, colaborator și, după unii Sfinți Părinți, „interpret” (secretar, traducător) al **Apostolului Petru**. A murit ca martir, probabil în Alexandria (Egipt), iar relicvele lui sunt păstrate în basilica „San Marco” din Veneția.

Când, unde anume și pentru cine scrie Sf. Marcu Evanghelia?

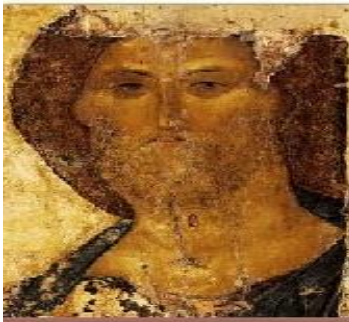
În calitate de traducător al Sf. Ap. Petru, Marcu se afla **la Roma** în jurul anului 63 sau 64. Acolo fiind, la cererea **creștinilor din Italia și din capitala imperiului roman**, el consemnează în scris cele propovăduite de către Sf. Petru. Data exactă a scrierii Evangheliei este incertă, dar ea se situează **între 64 și 70** (anul dărâării Ierusalimului de către romani).

De ce scrie Sf. Marcu Evanghelia?

- **pentru a răspândi vestea cea bună despre Iisus din Nazaret, Mesia (Hristosul) printre neamuri (adică ne-evrei)**. Biserica a început în Ierusalim cu apostolii, care erau evrei, dar ea creștea și în Imperiul Roman păgân, cucerind (seducând) și oameni care nu erau familiarizați cu tiparele ebraice ale activității Mântuitorului, dar care trebuiau să înțeleagă că Iisus este Mesia profețit de mult în cărțile sacre ale evreilor.
- **Sf. Marcu scrie, de asemenea, și pentru a-i încuraja pe creștini să rămână fideli, în pofida persecuției teribile prin care Biserica a trecut în timpul lui Nero (64 d.Hr)**, în care pier chiar Sf. Petru și Pavel. Marcu îi pregătește pe creștini să îndure persecuția, spunându-le suferința lui Iisus și despre cum a prezis El urmașii Săi că vor îndura suferințe similare.
- **pentru a demonta acuzațiile foarte răspândite în acea vreme și anume că creștinii reprezintă o sectă periculoasă, ale cărei convingeri și practici religioase constituiau o amenințare pentru Imperiul Roman**. Evanghelia după Marcu prezintă adevărata semnificație pe care o au Iisus și Împărăția Sa.
- **pentru a demonstra că Iisus din Nazaret e Fiul lui Dumnezeu**. În Evanghelia după Marcu, Tatăl Îl proclamă pe Iisus ca Fiu al Său la Botez și Schimbarea la Față. De asemenea și centurionul roman este convins de divinitatea lui Iisus, care prin Învierea Sa, cucerește moartea.

1) Prologul (Începutul propovăduirii Domnului) 1:1-13

- Predica lui Ioan Botezătorul , v.1-8

1. Începutul Evangheliei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Evangelia după Marcu începe cu relatarea botezului lui Iisus – și nu cu relatarea nașterii (Matei și Luca) sau cu reflecții asupra existenței Sale din veșnicie (Ioan) – deoarece Sf. Matei intenționează să împărtășească cititorilor săi **cum au început toate aceste evenimente despre care predică Biserica** și ce s-a întâmplat când Iisus Hristos s-a făcut cunoscut lumii.

Iisus (Ioșua) – nume propriu ebraic care înseamnă "Dumnezeu este mântuirea, salvarea, scăparea"
Hristos – traducerea greacă a titulaturii de "Mesia, Unsul Domnului".

Marcu afirmă de la început că întreaga carte pe care cititorul o are în față este nimic altceva decât "vestea cea bună (Evangelia)" că **Iisus este Hristosul** (Mesia).

2. După cum este scris în profetul Isaia: Iată, Eu îl trimit înaintea feței Tale pe îngerul Meu, care-ți va pregăti calea; 3. glasul celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți-I cărările, 4. Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor. 5 Și ieșeau spre el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele. 6 Și Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, cu cingătoare de piele împrejurul mijlocului și se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

Cel mai important lucru pe care îl știm despre Ioan Botezătorul este că el este **Înaintemergătorul** (Mesagerul, cel care pregătește Calea). Cu sute de ani înainte ca aceste lucruri să se întâmple, profeții Isaia și Maleahi au descris în Vechiul testament faptul că **venirea lui Mesia va fi pregătită**.

În antichitate, starea drumurilor era atât de precară, încât regii trimiteau în cetățile vizitate **mesageri care să le pregătească** (să niveleze, să îndepărteze obstacolele, etc) **șosirea**. Abia când totul este pregătit venirea regelui se putea realiza.

Regele - Iisus

Înaintemergătorul, mesagerul – Sf. Ioan Botezătorul

Calea – inima omului, nivelată, netezită, curățată

Dumnezeu nu le mai vorbise israeliților prin profeți de sute de ani, de la Maleahi. Există o încordare și o așteptare în rândurile poporului ales, iar Ioan avea să fie ultimul profet. Anunțând **venirea iminentă a lui Mesia și a Împărăției lui Dumnezeu**, Sf. Ioan creează o mișcare de reînnoire spirituală. În starea în care se afla, Israel nu era capabil să îl primească pe Mesia-Împăratul. Dacă continuau **să rămână așa**, prezența mult așteptată a Împăratului avea să însemne **judcată și nicidecum iertare a păcatelor**. Era, așadar, mult de lucru: vieți de îndreptat și păcate de eradicat din inimile oamenilor.

În iudaismul acelor timpuri exista obiceiul ca prozeliții (ne-evreii care se converteau la iudaism) să fie cricumciși și botezați apoi printr-un ritual de curățire. Însă **Sf. Ioan Botezătorul**, cu puterea și autoritatea unui profet, **introduce un element nou**, revoluționar și scandalos în ochii conaționalilor: și anume faptul că pretinde pocăința (schimbarea vieții) și acest botez de curățire **nu doar de la păgâni (neamuri), ci de la toți cei care îl ascultau**, pentru ca aceștia să intre în comuniunea celor care aveau să îl primească foarte curând pe Mesia.

Și mulți își mărturiseau public păcatele, acceptând umilința etichetării ca „păcătos” și strigând după mila lui Dumnezeu.

Asemenea profeților din vechime, Ioan Botezătorul este un om al pustiei, cu un mod de viață aspru. Imaginea lui trimite la cea a profetului Ilie (4 Regi 1, 8) și constituie sursa de inspirație pentru călugării de mai târziu. Pustiul sau deșertul apare pe tot parcursul Vechiului Testament ca loc în care Dumnezeu se descoperă omului, pentru că în pustiu omul este cel mai conștient de dependența sa față de creator.

7. Și propovăduia, zicând: „Vine în urma mea Cel ce este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă, să-l dezleg cureaua încălțămintelor. 8. Eu v'am botezat cu apă, dar el vă va boteza cu Duh Sfânt”

Ioan este doar mesagerul, înaintemergătorul. Împărăția lui Dumnezeu este atât de diferită și de măreață și Mesia atât de majestuos în comparație cu el, încât nu este demn nici să-i dezlege cureaua încălțămintelor (cea mai umilă atribuție, pe care nici măcar un sclav nu era obligat să o facă stăpânului său.)

Atunci când Ioan este criticat pentru inovația și cutezanța de a boteza, el afirmă că botezul lui Mesia este și mai radical, complet diferit de botezul cu apă pe care îl practica el. Așadar, Botezul pe care îl aduce Iisus Hristos, Botezul Bisericii, este nu numai unul de pregătire, interimar, ci unul final, care duce întru Împărăția lui Dumnezeu. Pentru că darul Duhului Sfânt nu este oferit nici de botezul iudic al prozeliților și nici de cel al lui Ioan Botezătorul.

- Botezul lui Iisus, v.9-11

9. Și în zilele acelea, Iisus a venit din Nazaretul Galileii și s'a botezat în Iordan de către Ioan. 10 Și îndată, ieșind din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul ca un porumbel pogorându-Se peste El. 11 Și glas s'a făcut din ceruri: „Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Tine am binevoit”.

Iisus nu a venit la Iordan ca și ceilalți oameni, să își mărturisească păcatele. Pentru că El era fără prihană. Atunci de ce s'a botezat totuși Iisus? Răspunsul îl aflăm din imnele pe care Biserica le cântă pe 6 ianuarie, de sărbătoarea Epifaniei sau Teofaniei (Arătării lui Dumnezeu).

STUDIUL SFINTEI EVANGHELII DUPĂ MARCU

Sf. Marcu nu dă un răspuns complet ci afirmă doar că botezându-se în Iordan, Iisus îi descoperă lui Ioan identitatea lui mesianică.

La Botezul lui Iisus are loc descoperirea lui Dumnezeu ca Treime: glasul Tatălui care dă mărturie despre Fiul preaiubit, Fiul care se botează și Duhul care se coboară ca un porumbel (nu era porumbel, ci Ioan îl descrie ca un porumbel – a se vedea și Ioan 1, 33) care confirmă adevărul acestei mărturii.

- Ispitirea în pustie, v.12-13

12. Și îndată Duhul L-a scos în pustie. 13 Și a fost în pustie patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Și era împreună cu fiarele, și îngerii Îi slujeau.

Imediat după Botez, Iisus începe războiul spiritual, fiind 'aruncat' de către același Duh Sfânt care se coborâse asupra Lui în prima linie a frontului. Fiul al lui Dumnezeu și Fiul al omului, Iisus se opune lui Satan pe terenul acestuia.

Relatarea ispitirii din pustie este concisă la Marcu, cele patruzeci de zile de tentație amintind de cei 40 de ani în care Israelii au fost încercați de Dumnezeu. Reluând la nivel personal această drama, Mântuitorul duce, spre deosebire de aceia, până la capăt ascultarea de Dumnezeu.